

Radivoj Rehar:

Jurij in Majdica.

1.

Nekoč nekje živela
je mama, ki imela
je sinka Jurja s pušo
in Majdico lenušo.

Je Majdica lenuša,
nerodna kakor buša,
vse lonce ji pobila,
pa mačko obdolžila.

A sinek Jurij s pušo
je vpihnil mački dušo,
se kregal s petelinimi
in z zajčki kosmatini.

2.

Jurij s pušo,
naš junak,
stopil je pred
čebelnjak.

»Hej, čebele,
jaz sem tu;
dajte hitro
mi medu!«

A čebele
so hude
se zagnale
mu v lasé.

V kotu revež
zdaj sedi,
glava močno
ga boli.

3.

Šel je Jurij s pušo
čez zeleno polje,
vriskal in prepeval,
bil poln dobre volje.

Pri zeleni mlaki
pa ga oregljala
žabica je Rega,
ter mu to dejala:

»Silni Jurij s pušo,
reši nas nadloge:
strašen zmaj prišel je
nad nas reve uboge.

Ko da v našem polju
on le gospodar je,
nosi se oholo,
sikajo mu škarje.«

»Dobro!« odgovoril
je Jurij s pušo.
»Danes še upihnil
grešno bom mu dušo.«

Pa je odkorakal
Jurij nad mrcino
in jo našel spečo
v travi za krtino.

V solncu se svetili
so na glavi njeni,
joj, rogovi strašni,
dolgi, zaostreni!

Jurij se je ustrašil,
zbežal je junaček,
a za njim smejal se
v travi je — rogaček.

4.

Jurij s pušo šel na Kras
v Polževo je, dolgo vas;
sam župan je ponj poslal,
da bi polža jim zaklal.

Jurij vzel je oster nož
in s podporo hrabrih mož
zgrabil polža za rogé,
rož potisnil mu v srcé.

In županova gospa
s praznim piskrom je prišla,
da bi polovila kri,
a krvi — nič bilo ni ...

Žalovali so možje,
cmerile so se gospe,
zdihovala vsa je vas —
ker ni bilo nič klobas.

5.

Kaj belí se na zeleni gôri?
To so Jurja našega šotori.
Zbral je vojsko, vojsko potepuško,
šel nad kačo, kačo-belouško.

»Silna kača, strah dežele naše,
Jurij s pušo, zdaj nad tebe jaše,
le kar brž se grehov mi spokori,
naglo svojo oporoko stori!«
dél je Jurij kači-belouški
in pomignil vojski potepuški.

Navalila vojska je krvava,
padla kači je strahotna glava,
odkorakal z njo v zeleno polje
Jurij s pušo židane je volje,
pa se ustavil pred globoko mlako
in zapel je žabam pesem tako:
»Drage žabe, žabice in rege,
rešene te hude ste nadlege,
mrtoa zdaj je kača-belouška,
ubila jo je vojska potepuška.
Hitro pridite iz temne mlake,
tri velike stórite korake,
da ogledate si njeno glavo,
njeno glavo mrto in krvavo!«

Prihitele žabe so iz mlake,
tri storile skoke in korake,
gledale so mrtove kače glavo,
Jurju zaregljale v čast in slavo:
»Hvala ti, mogočni Jurij s puško,
da ubil si kačo-belouško,
rega-rega, kvak in kvak,
ti največji si junak!«

6.

Jurij s pušo šél je v gaj,
ko je bil v deželi maj,
tam je našel hrastov panj,
roko je potisnil vanj —
v njem je bila ptičica,
ptičica siničica.

Jurij ptičico je ujel,
jo s seboj domov je vzel
in zaprl jo v kajbico
ter poklical Majdico:
»Majdica sestričica,
glej, to je siničica,

lépo bo prepevala,
kratek čas nam delala.«

Jurij s sestro Majdico
je sedel pred kajbico,
čakal je tri dni, noči,
da se ptička oglasi,
ali ptička žalostno
je klonila glavico,
jedla nič ni, pila ni,
nič se oglasila ni...

Jurij v hudih je skrbeh
vprašal ptičko po treh dneh:
»Kaj je tebi, ptičica,
ptičica siničica,
da se nič ne oglasiš,
da se žalostno držiš?«

»Špiči, špiči, ti, ti, čuj,
nič se name ne huduj!«
dela mu je ptičica,
ptičica siničica.
»V gaju tam je hrastov panj,
gnezdo sem si znesla vanj,
pet mladičev v njem sedi,
mene kliče in medli,
kliče svojo mamico,
da prinese hranico.
Daj, odpri mi vrata spet,
spusti me v široki svet,
spusti me v zeleni gaj,
k mojim revicam nazaj!«

Jurij uslišal ptičico
drobno je siničico —
spustil jo v zeleni gaj;
šla k sirotam je nazaj,
A ko jih vzgojila je,
k Jurju jih vodila je,
sedla je na črešnjico
in zapela pesmico:
»Špiči, špiči, ti, ti, čuj,
z nami Jurij se raduj,
poj in vriskaj v solnčni maj,
čiči-fuj in čiči-daj...«

